toe verdikkende; geelachtig groen van kleur met twee donkere strepen over den rug en de ringen duidelijk onderscheiden. De kop is groen, smal. Tusschen de naschuivers staan twee vrij lange, spitse punten. Zij veranderen binnen een luchtig spinseltje, in eenen hoek van een blad gemaakt, in lichtgroene, bewegelijke popjes, waaruit na veertien dagen in Julij de vlinder komt. Deze verschijnt slechts eenmaal 's jaars.

Zerene marginata.

Uit de rupsen, die ik in 't laatst van Augustus en begin van September op allerhande soorten van wilgen vond, en die in de laatstgenoemde maand verpopten, verkreeg ik de vlinders in 't laatst van Mei. De volwassen rupsen zijn 2,5 centim. lang, overal even dik, donker grasgroen met fijne langs-lijnen, nog donkerder dan de grondkleur. De kop is groot, van eene vreemde gedaante, zijnde schildvormig, van boven regt afgesneden, plat; hij is lichtgeel gekleurd, met eenen donkeren rand.

EIGENSCHAPPEN VAN TWEE EXOTISCHE LEPIDOPTERA.

Bij het lezen van een verslag over de eigenschappen van Oostersche Lepidoptera, medegedeeld door den heer Newman in eene vergadering der *Entomological Society* te Londen (Zie *Transactions*, *New Ser.*, vol. III, p. 81.), kwamen mij de volgende waarnemingen omtrent Lepidoptera uit de keerkringsgewesten voor den geest.

Toen ik mij, gedurende de jaren 1808 en 1809, als krijgsgevangen te San Salvador, in de Baai van Allerheiligen, op de kust van Brasilie bevond, en ter opsporing van Insecten de omstreken dezer groote stad doorwandelde, alwaar de bloemrijke wouden wemelden van prachtige vlinders en andere insecten, wedijverend met de schitterende colibris om de honigbakjes der in geurige festoenen afhangende Orchideen te ledigen, werd ik dikwijls getroffen door een schel ratelend geluid, dat de stilte der romantische eenzaamheid om mij heen afbrak. Weldra bleek het mij, dat dit geluid werd voortgebragt door een' vlinder, en wel *Nymphalis Feronia* (Cramer, *Uitl. Kapellen*, Pl. 192, lett. E—F).

Hij is niet zeldzaam in de bosschen en rust gewoonlijk tegen de dikste boomstammen, waarvan de schorschen niet door parasietplanten bedekt zijn, en is alsdan door de grijze kleur van de onderzijde der vlerken moeijelijk te ontdekken. Wanneer ik hem toevallig te na kwam, begaf hij zich ter vlugt en maakte alsdan een kort ratelend geluid, veel overeenkomst hebbende met dat van den sprinkhaan met roode ondervleugels, welke op de heide bij ons voorkomt [1]), met dit onderscheid evenwel, dat de sprinkhaan al ratelend zijne korte vlugt volbrengt, terwijl de vlinder zich zeer kortstondig bij het opvliegen laat hooren, als of hij, alvorens zijne gewone drijvende vlugt aan te nemen, snel met de vleugels tegen elkander slaat.

Eene andere belangrijke waarneming kwam mij voor op mijne reis met het onder mijne bevelen staande linieschip *Admiraal Evertzen*, in den jare 1817, van het eiland Ternate door straat Macasser naar Java varende. Terwijl de kust van Borneo het naastbij was, bragten mij de matrozen eenige exemplaren van *Urania Patroclus* (Cramer, *Uitl. Kapellen*, Pl. 109, lett. A, B.), met het aanbreken van den dag bij het ophalen der geschutpoorten van de onderste batterij met de hand gevangen. Eenige dezer fraaije en aanzienlijke vlinders waren vrij gaaf. Nu is de vraag, wanneer zijn deze vlinders aan boord van het schip gekomen? — Het is bekend, dat de morgen- en avondschemeringen tusschen de keerkringen van zeer korten duur zijn. De vlinders moeten derhalven den afstand van eenige zeemijlen in den korten tusschentijd van het uchtendkrieken tot de opkomst der zon afgelegd hebben, of wel toen het nog duister was. Alzoo zou men Patroclus voor een' schemer- of nachtvlinder moeten houden. Dat de voorwerpen zich met de hand lieten opvangen, schijnt dit vermoeden eenigzins te bevestigen. Wel is het waar, dat P. draadvormige sprieten heeft, even als *Urania Leilus;* en deze laatste vlindersoort heb ik bij helder lichten dag aan de baai van Allerheiligen, op de kust van Brasilie, in groote menigte bijeen zien trekken, en het is welligt niet geheel onwaarschijnlijk, dat ook Patroclus in zwermen trekt, en eenigen tegen het schip zijn gevlogen en daar afgemat blijven zitten.

VER HUELL.

1) *Acrydium stridulum.* Zie Rösel, Deel II, Pl. XXI, fig. 1—4.